

РЕШЕНИЕ

№ 225

гр. Пловдив, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XI СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Миглена Ил. Площакова

при участието на секретаря Ваня Б. Казакова
като разгледа докладваното от Миглена Ил. Площакова Търговско дело № 20225300900211 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по исковата молба, подадена на 07.04.2022 год. от Г. Т. Т. против ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“. Предявен е частичен осъдителен иск за присъждане на парично обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца, вследствие на пътно-транспортно произшествие.

Исковата претенция се основава на следните *фактически обстоятелства*:

Твърди се, че на *** год. около *** ч. ищецът Г. Т. Т. е пътувал автомобил „Опел Астра“ с рег. № ***, управляван от И. Г. Г.. В района на ЖП прелез в междуградието *** водачът на автомобила нарушил правилата за движение по пътищата и реализирал ПТП с влак № **. В резултат на произшествието загинал пътникът М. Г., а ищецът претърпял травми.

По случая било образувано наказателно производство. С влязла в сила присъда по НОХД № 547 / 2020 год. по описа на ОС – Пловдив, подсъдимият И. Г. Г. бил признат за виновен в това, че на *** год. около *** ч., при управление на л.а. „Опел Астра“ с рег. № ***, при приближаване на ЖП прелез на км. *** в междуградието *** нарушил правилата за движение по пътищата по чл. 51, ал. 2, чл. 53, ал. 1 ЗДвП и чл. 109, т. 4 ППЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на М. Г. Г., както и телесни повреди на Г. Т. Т..

По отношение на л.а. „Опел Астра“ с рег. № *** била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество със срок на валидност от 13.07.2019 год. до 12.07.2020 год. Ищецът предявил писмената си претенция пред застрахователното

дружество за изплащане на обезщетение, но към момента на подаването на исковата молба обезщетение не е било заплатено.

Вследствие на произшествието ищецът получил травматични увреждания – травма на други интраабдоминални органи; контузио торацис; фрактура С 6, 7 ет луксацио арт. хумери синистра; контузия на гръдния кош; открита рана на главата; изкълчване на раменната става; открита рана на подборницата; счупване на шийни прешлени и др.; множество наранявания по глава, тяло и крайници; психически стрес.

След инцидента пострадалият бил откаран по спешност в УМБАЛ „Св. Г.“ в увредено общо състояние. Проведени били изследвания, назначена била медикаментозна терапия и предприето консервативно лечение. На *** год. ищецът бил изписан от болничното заведение, като му били дадени препоръки за консултации с неврохирург, невролог, ортопед.

В резултат на уврежданията Т. търпял силни болки и много страдания, не се чувствал добре физически и емоционално. Дълго време трябвало да спазва режим на покой, без физическо натоварване. Не бил в състояние да се грижи за себе си и да се самообслужва, нуждаел се от чужда помощ. Преди произшествието ищецът бил в отлично здраве, водил активен начин на живот с динамично ежедневие. За дълго време след инцидента бил лишен от възможността да води предишния си начин на живот, да работи и изкарва прехраната си. Болките и дискомфорта не били отшумели и понастоящем. По време на инцидента преживял силен стрес, който се отразил изключително негативно на здравословното и емоционалното му състояние и щял да остане цял живот в съзнанието му.

Предвид изложените обстоятелства ищецът *моли* да бъде постановено решение, с което ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“ бъде осъдено да му заплати обезщетение за неимуществените вреди в размер на 80 000 лв., ведно със законната лихва от 21.10.2020 год. /съобразно уточнението на исковата молба, съдържащо се в подадената допълнителна искова молба/.

Ответникът ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“ е подал *отговор на исковата молба* в двуседмичния срок по чл. 367 ГПК.

Заявява, че не оспорва наличието на застрахователен договор досежно л.а. „Опел Астра“ с рег. № **** и неговата валидност към датата на настъпване на събитието, както и отправянето от страна на ищеца на застрахователна претенция. Не се оспорва и твърдението, че ищецът е получил травматични увреждания в резултат на настъпилото произшествие.

Възразява се срещу редовността на исковата молба, тъй като не е изпълнено изискването на чл. 127, ал. 4 ГПК и не е посочена банкова сметка, по която да се извърши плащането.

Счита претендираното обезщетение за твърде завишено по размер, неотговарящо на критериите по чл. 52 ЗЗД за справедливост. Акцентира се върху обстоятелството, че болничният престой на ищеца е продължил три дни. Оспорват се твърденията, че ищецът не

е имал възможност да се самообслужва, дълго време да изкарва прехраната си и че не се е възстановил напълно към датата на завеждане на делото – повече от две години след инцидента.

Въведени са възражения за *съпричиняване* на вредоносния резултат. Твърди се, че ищецът не е ползвал обезопасителен колан, с което е нарушил чл. 137а ЗДвП.

Оспорва се дължимостта на лихви.

Претендират се разноски, в т.ч. за юрисконсултско възнаграждение.

В *допълнителната искова молба* ищецът оспорва възраженията на ответника срещу размера на претендираното обезщетение. Във връзка с възражението за съпричиняване е изложен довод, че ищецът не е извършил нарушения, които да се в пряка причинно-следствена връзка с вредоносния резултат.

Уточнен е началния момент, от който се претендира законна лихва и това е 21.10.2020 год., когато ответникът е бил уведомен за настъпилото събитие от други пострадали лица. Счита, че най-късният момент, от който възниква задължение за лихви, е 17.11.2021 год., на която дата е постъпила претенцията на ищеца спрямо застрахователя.

В *подадения отговор на допълнителната искова молба* ответникът заявява, че поддържа възраженията, изложени в отговора.

Привлеченото по искане на ответника трето лице – *помагач* „НКЖИ“ е подало писмено становище.

Оспорва се иска по основание и размер. Счита, че ищецът следва да конкретизира размерите на претендираните обезщетения за всяко едно увреждане. Счита, че претендираното обезщетение е завишено по размер, особено като се отчете тридневния престой на ищеца в болнично заведение. За част от описаните увреждания липсвали доказателства. Счита, че от решаващо значение за делото е определянето на процентното съотношение на вината на всеки един от съпричинителите, като това следвало да бъде уточнение още в исковата молба. Твърди се, че служителят на „НКЖИ“ К. М., осъден с влязлата в сила присъда, бил дисциплинарно уволнен със заповед от 23.12.2019 год. и помагачът не следва да носи безвиновна отговорност за неговото поведение. Дори ако исковите се приемат за основателни и бъдат присъдени лихви, то със същите не следвало да се натоварва „НКЖИ“.

Предявеният осъдителен иск е с правно основание чл. 432, ал. 1 от Кодекса на застраховането, вр. чл. 45 и чл. 52 ЗЗД. Акцесорното искане за законна лихва е с правно основание чл. 84, ал. 3 ЗЗД и чл. 429, ал. 3 КЗ. Възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат е с правно основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Съдът е сезиран с редовна искова молба, с която е предявен процесуално допустим иск. Цената на иска, която е над 25 000 лв., обосновава родова подсъдност на ОС като първа инстанция. Спазена е и местната подсъдност по местонастъпването на застрахователното събитие и по постоянния адрес на пострадалия по чл. 115, ал. 2 ГПК. Ищецът е освободен от

държавна такса по силата на закона – чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК, поради което такса не е внесена и не е изисквана. Представени са доказателства, които не се оспорват от ответника, че преди образуването на делото ищецът е заявил пред ответното дружество писмената си застрахователна претенция, което е условие за *допустимост* на иска.

ОКРЪЖЕН СЪД - ПЛОВДИВ, след като разгледа събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

Въз основа на становищата на страните, с доклада по делото е оповестено като *безспорно* между тях наличието на застрахователно правоотношение с ответното дружество досежно гражданската отговорност на водача на л.а. „Опел Астра“ с рег. № ***. Не се спори и относно отправянето на писмена претенция спрямо застрахователя от ищеца преди завеждането на делото. Като безспорни между страните, тези обстоятелства *не подлежи на доказване* в съответствие с чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК.

Установява се по делото по несъмнен начин, в т.ч. и от изисканото и приложено наказателно дело, наличието на влязла в сила присъда, постановена по НОХД № 547 / 2020 год. по описа на ОС – Пловдив, с която две лица са признати за виновни в извършването на престъпление по непредпазливост и при условията на независимо съизвършителство - И. Г. Г. и К. К. М.. В частност И. Г. Г. е признат за виновен в това, че на *** год. около *** ч. при управление на л.а. „Опел Астра“ с рег. № *** по околоръстен път на северната индустриална зона на гр. ***, при приближаване на железопътен прелез на километър *** в междуградското ***-*** в посока запад-изток е нарушил правилата за движение по пътищата и по непредпазливост е причинил смъртта на М. Г. Г. и телесни повреди на едно лице, а именно *две средни телесни повреди на Г. Т. Т., изразяващи се в трайно затрудняване на движенията на врата и трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник.*

На основание чл. 300 ГПК, настоящият съдебен състав приема за *установено по делото* и ненуждаещо се от доказване по см. на чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК, че И. Г. Г., при управление на посоченото превозно средство, противоправно и виновно е причинил две средни телесни повреди на ищеца Г. Т. Т.. Така, виновното и противоправно поведение на Г., конкретните средни телесни повреди на Т., посочени в присъдата и причинно-следствената връзка между деянието и двете средни телесни повреди не подлежат на доказване, респ. не подлежат и на оспорване и опровергаване в хода на настоящото дело.

Според представената епикриза, издадена от УМБАЛ „Св. Г.“ ЕАД, гр. Пловдив се установява, че Г. Т. Т. /тогава на ***** год./ е бил приет за болнично лечение в деня на произшествието - на *** год. и е изписан на *** год. Според данните от анамнезата, пациентът е постъпил в спешен порядък след претърпяно ПТП с оплаквания за болки в областта на глава, гръден кош и корем. Обективното му общо състояние е определено като увредено; при палпация е установена болезненост по цялото протежение на гръдния кош и в

областта на корема. Извършени били консултативни прегледи от интернист, ортопед и неврохирург. Поставената окончателна диагноза е травма на други интраабдоминални органи без открита рана в корема; контузио торацис; фрактура С6, С7, ет луксацио арт хумери синистра. Проводено е консервативно лечение в пълен обем с отчетен положителен резултат, като оплакванията по отношение на гръден кош и корем отзвучали напълно. Поставена му е яка на Шанц във връзка с измененията на шийни прешлени. Дадени са препоръки за консултации с неврохирург, невролог и ортопед и за проследяване на фрактурите на С6, С7 и на луксацията на лява раменна става. Посочено е, че следва да се извършат контролни прегледи на 22.11.2019 год. и на 29.11.2019 год., за които не се представя документация.

Според заключението на допуснатата комплексна съдебно медицинска и автотехническа експертиза, в частта, касаеща здравословното състояние на ищеца, при произшествието на Т. е била причинена контузия на гръдния кош и контузия на коремната стена; травма на други интраабдоминални органи, без открита рана в корема; счупване на шести и седми шийни прешлени; изкълчване на лявата раменна става; разкъсно-контузна рана по дясната подбедрица. Като се е запознал с медицинската документация по делото, в т.ч. и историята на заболяването, в.л. д-р М. Б. е посочил, че в Спешното отделение е била извършена хирургична обработка на раните на Т.: тази на главата е била залепена, а раната на дясната подбедрица след ревизия е била защитена. Извършени са били изследвания на кръв и урина, както и образно-диагностични изследвания, след което ишецът е приет за лечение във Втора хирургия. Там е установено счупването на шести и седми шийни прешлени и е поставена яка на Шанц. Установено е било изкълчване на лявата раменна става, след което същата е била наместена. Проведено е било консервативно лечение с описаните медикаменти. След изписването липсва медицинска документация за проведени консултации с неврохирург, невролог и ортопед, каквито са били препоръчани в епикриза. Поради това липсва документация относно това как е протекло възстановяването след изписването на пациента. Доколкото в приетата по делото медицинска документация липсвали данни за настъпили усложнения в оздравителния процес, експертът е приел, че Т. е *възстановен напълно*. В съдебно заседание д-р Б. е разяснил, че при контузия на гръдния кош, без засягане на вътрешни органи, болките и страданията по принцип отшумяват за около 15-20 дни. По отношение на травмата на прешлените е уточнено, че яката на Шанц се носи средно 45-50 дни, като не бива да се носи по-дълго от необходимото, тъй като мускулатурата на шията започва да атрофира и раздвижването е по-трудно. Процесът на възстановяване след фрактурата, в т.ч. периодът на раздвижването, е с обща продължителност до 3 месеца.

Във връзка с възражението за *съпричиняване* на вредоносния резултат, въведено своевременно от ответника, комплексната експертиза е дала следното заключение: Предназначението на предпазния колан е да предпази водача и пътниците от нараняване. Правилно поставеният предпазен колан държи тялото към седалката и спомага за предотвратяване на удар в твърди интериорни елементи от салона на автомобила и от

изпадане от автомобила. Но правилно поставеният предпазен колан, въпреки че ограничава движението на тялото, предпазва основно при челен удар. При страничен удар, удар отзад или отгоре, при висока скорост или удар с тяло с голяма маса и скорост, защитата на водача и пътниците с предпазни колани е почти без значение. С оглед механизма на произшествието – страничен удар от движещ се влак, скоростта на автомобила, вида и характера на удара, действието на предпазния колан е незначително и в конкретния случай *неговото използване няма значение за травмите на пострадалия*, който е стоял на задна пътническа седалка. По кожата на гръдния кош и корема не са били установени и отразени в медицинската документация охлузвания и кръвонасядания, характерни при използването на предпазен колан. Поради това не може да се заключи с категоричност, че Т. е бил с правилно поставен предпазен колан. Но вещите лица отново подчертават в заключението по последната точка, че имайки предвид механизма на произшествието и тежестта на уврежданията по лекия автомобил, то съществена разлика във вида и тежестта на травматичните увреждания на Т. не би била налице при използване или при неизползване на предпазен колан.

Въз основа на заключението на експертизата възражението за съпричиняване остана изцяло недоказано. Дори да се приеме за установено, че ищецът не е използвал предпазен колан, неизползването му не е допринесло за травматичните му увреждания и не е в причинна връзка с тях.

За претърпените от ищеца *болки и страдания* са събрани *гласни доказателства*.

Свидетелят А.М. е втори братовчед на ищеца, с който са много близки. Разбрал за катастрофата на ЖП прелеза в ***, при която пострадал Т. и отишъл в болницата. Ищецът бил видимо много зле, наранено било лицето му; казали му за счупването на шести и седми прешлен. Вратът на Г. бил обездвижен с яка, която по спомен на свидетеля ползвал около 4 месеца. Болките на ищеца били силни, дори плачел от болка. След като го изписали от болница свидетелят го посещавал и у дома му. Знае, че около месец и половина Г. е бил на легло, жена му го обслужвала по голяма и малка нужда. Ходил на физиотерапия /нагревки/, според свидетеля в **. Процедурите били насочени към възстановяване на обема на движенията на ръката.

Преди произшествието Г. работил в строителството, но тъй като лявата му ръка била с ограничени движения, вече не можел да работи в строителството и не работел изобщо; седял си вкъщи и си гледал детето. Към момента го боляли ръката и врата. Притеснявал се да пътува в чужда кола, искал той да шофира. След катастрофата се променил, изнервял се от най-малкото, избягвал срещи с непознати, станал затворен. Пред свидетеля споделял, че в определени моменти му се причуват влакове.

Свидетелят Г.И. е брат на съпругата на Г., познава го от 2016-2017 год. Живеели са заедно в един дом в село *** както към момента на произшествието, така и понастоящем, поради което има преки наблюдения върху оздравителния процес. Посетил Г. го в болницата, в която бил около 10 дни. Разбрал, че имал травма на шести и седми шийни прешлени и носел яка в продължение на три месеца. Рамото му не било добре, все още имал

болка и не можел да си вдига ръката. Имал рани на крака и по главата. След изписването му от болница около месец и половина бил на легло, като в този период жена му се грижела постоянно за него, помагала му във всичко. През този период не можел да спи спокойно, сънувал кошмари, събуждал се плачейки. След месец и половина започнал сам да се оправя и да се обслужва самостоятелно. Ходел на физиотерапия, като според този свидетел процедурите са били в гр. ***. Преди инцидента ходел на работа, сега не можел да работи. Не бил същият човек, преди бил весел, а сега станал притеснителен и не обичал да общува с хора. И понастоящем се оплаквал от рамото и от болки в главата.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като преки и непосредствени, с изключение на тази част от тях, според която ищецът след инцидента не работел, тъй като вече не е способен на труд. От постъпилата справка за трудови договори, по които Т. е бил страна в периода след произшествието, се установява, че след м. 11.2019 год. той е работил по три трудови договора - за Община ***, а впоследствие за ***, като последният договор към датата на справката е все още действащ. Не се кредитират и показанията в частта, според която болничният престой на ищеца е продължил около 10 дни, тъй като според медицинската документация е продължил 4 дни.

При така събраните доказателства, съдът достига до следните *фактически и правни изводи*:

Съобразно разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ, при застраховка "гражданска отговорност" увреденото лице, спрямо което застрахователят е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ за предварително отправяне на писмена претенция. Писмена претенция пред застрахователя е отправена от ищеца и получена от застрахователя на 17.11.2021 год. Ето защо, прекият иск на пострадалия спрямо застрахователното дружество е допустим.

В хода на производството по иск с такава квалификация следва да бъде установено *от една страна* осъществяването на деликт, а *от друга страна* наличието на валидно застрахователно правоотношение между делинквента и застрахователя по застраховка "гражданска отговорност".

По настоящото дело се установиха и двете предпоставки, необходими, за да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 КЗ.

Безспорен между страните факт е наличието на валиден застрахователен договор по застраховка „Гражданска отговорност“ към *** год., сключен между собственика на л.а. „Опел Астра“ с рег. № *** и ответното застрахователно дружество.

На базата на събраните по делото доказателства съдът приема за установено осъществяването на всички елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД, които са породили *деликтната отговорност на водача* на лекия автомобил И. Г. Г. към ищеца.

Установи се въз основа на влязлата в сила присъда на наказателния съд, че застрахованото лице И. Г. Г. като водач на застрахования автомобил виновно и противоправно е нарушил правилата за движение по пътищата, вследствие на което е настъпил сблъсък между управлявания от Г. автомобил и влак, при което на Г. Т. Т. са причинени две средни телесни повреди, изразяващи се в трайно затрудняване на движението на врата и трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник. Установи се също въз основа на медицинската документация и експертизата, че на Т. е била причинена контузия на гръдния кош и контузия на коремната стена; травма на други интраабдоминални органи, без открита рана в корема; разкъсно-контузна рана по дясната подбедрица, която е била зашита.

В периода на лечение и възстановяване ищецът е претърпял неимуществени вреди – болки, страдания, неудобства. След изписването му от болница Т. се е нуждаел от чужда помощ, която му е била оказвана от съпругата му. Това несъмнено е създавало неудобства и дискомфорт за Т.. Отчита се, че фрактурата на прешлените не е била свързана с разместване и не е наложила оперативно лечение и поставяне на импланти, в която хипотеза оздравителният процес би бил значително по-продължителен. Ищецът е изживял неудобството да ползва имобилизираща яка. Според експерта възстановяването е продължило в рамките на около три месеца. Липсата на медицинска документация за възстановителния процес сочи на извод за липса на усложнения.

При съблюдаване на посочените обстоятелства, съдът приема, че при прилагане на критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД, обезщетението следва да се определи на 45 000 лв. Същото не подлежи на редуциране на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД поради това че не се установи съпричиняване на вредоносния резултат с поведението на пострадалия, а именно с неизползването на предпазен колан. За разликата над основателния размер от 45 000 лв. до пълния претендиран размер от 80 000 лв. искът следва да се отхвърли.

Обезщетението следва да бъде присъдено ведно със *законната лихва*. Според сега действащата норма на чл. 429, ал. 2 КЗ в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице, при условията на ал. 3. Според ал. 3 от чл. 429 КЗ лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано *от датата на уведомяването от застрахования* за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, *която от датите е най-ранна*. Не се установява виновният водач да е уведомил застрахователя за настъпването на събитието. Установява се, че ищецът е уведомил застрахователя за произшествието и за това, че има претенция за изплащане на обезщетение за вреди на 17.11.2021 год. Доколкото обезщетение не е предложено, законната лихва се дължи от застрахователя от датата на предявяването на застрахователната претенция от увреденото лице.

Не се доказва твърдението на ищеца, че застрахователят е уведомен по-рано от други лица за настъпването на застрахователното събитие. Представеното с допълнителната искова молба известие за доставяне, установяващо доставка на пратка на 21.10.2020 год., е с адресат „Български държавни железници“, а не ответното дружество. Дори обаче да бе установено, че трети за спора лица /наследниците на починалия М. Г. Г./ са отправили застрахователна претенция, това не би обосновало извод за дължимост на законна лихва върху обезщетението на ищеца от по-ранен момент. Според уредбата в КЗ не е достатъчно застрахователят да бъде уведомен, че е настъпило ПТП, чрез отправянето на претенция от други лица, а следва да бъде уведомен конкретно за това кои са пострадалите от настъпилото произшествие лица и в какво се изразяват вредите им, тъй като именно виновното причиняване на вреди другиму /конкретен субект/ по време на управление на застрахован лек автомобил съставлява застрахователното събитие, за което застрахователят следва да бъде уведомен.

Поради това и обезщетението за неимуществени вреди следва да се присъди ведно със законната лихва, считано от датата на получаването на застрахователната претенция на Т. от ответника - 17.11.2021 год., а искането за присъждане на законна лихва за периода от 21.10.2020 год. до 16.11. 2021 год. следва да се остави без уважение.

По въпроса за разноските:

На основание чл. 83, ал. 1 ГПК ищецът е освободен от такси и разноски, поради което не е сторил разноски, внесени по сметка на съда. Предоставена му е безплатна правна помощ от адвокат при условията на чл. 38, ал. 2 от ЗА, въз основа на договор, сключен на 05.10.2020 год., преди последното изменение на Наредба № 1 МРАВ. Предвид частичното уважаване на исковете, на основание чл. 38, ал. 2, предл. последно ЗА, дължимото за тази помощ адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в полза на адв. П. К. в размер, определен в съответствие с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 МРАВ, в редакцията ѝ към момента на сключването на договора, върху уважения размер, а именно в размер на 1880 лв. без ДДС /пар. 2а/. Доколкото са представени доказателства, че упълномощеният адвокат К. е регистрирана по ЗДДС, то върху възнаграждението следва да се начисли ДДС в съответствие с пар. 2а от Наредбата и същото да се присъди в размер на 2256 лв.

Според нормата на чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси в полза на съда. Поради това ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд - Пловдив сумата 1 800 лв. *държавна такса*, дължима върху уважената част от иска. От бюджета на съда са изплатени възнаграждения за експертите в общ размер на 220 лв. От тях в тежест на ответника следва да се възложат 123,75 лв., пропорционално на уважената част от исковете.

Ответното дружество също претендира разноски, за които е представило списък. Според списъка разноските са в размер на 500 лв. депозит за експертиза, 5 лв. за съдебно

удостоверение и 200 лв. адвокатско възнаграждение или общо 705 лв. От разноските в общ размер на 705 лв., в полза на ответника ще се присъдят 308,44 лв., пропорционално на отхвърлената част от исквете.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

О С Ъ Ж Д А Застрахователно еднолично акционерно дружество „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД, ЕИК 000694286, със седалище и адрес на управление гр. София 1000, район Триадница, ул. „Позитано“ № 5, да заплати на Г. Т. Т., ЕГН *****, с адрес ***, община ***, ***, сумата **45 000 лева**, представляваща *обезщетение за неимуществени вреди*, изразяващи се в болки и страдания, вследствие на причинените на Т. телесни увреждания, в това число две средни телесни повреди, изразяващи се в трайно затрудняване на движението на врата и трайно затрудняване на движенията на ляв горен крайник, претърпени от Т., вследствие на пътно-транспортно произшествие, осъществило се на *** год. около *** часа по околоръстния път на северната индустриална зона на гр. ***, в района на ЖП прелез на км.*** в междуградското ***, причинено виновно и противоправно от И. Г. Г., при управление на лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № ***, за което деяние И. Г. е признат за виновен с влязла в сила присъда по НОХД № 547/2020 год. по описа на ОС – Пловдив, по отношение на който автомобил е налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ към деня на събитието по застрахователна полица № BG/03/119001956955, сключена на 12.07.2019 год., ведно със **законната лихва**, считано от 17.11.2021 год. до окончателното плащане,

като **ОТХВЪРЛЯ ИСКА** за разликата над присъдената сума от 45 000 лева до пълния претендиран размер от 80 000 лева, както и искането за присъждане на законна лихва върху обезщетението за периода от 21.10.2020 год. до 16.11.2021 год.

О С Ъ Ж Д А Застрахователно еднолично акционерно дружество „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД, ЕИК 000694286, със

седалище и адрес на управление гр. София 1000, район Триадица, ул. „Позитано“ № 5, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, да заплати на адвокат П. Д. К., личен номер ***, с адрес ***, **сумата 2 256 лева** с ДДС, представляваща *адвокатско възнаграждение*, определено съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията ѝ към датата на сключването на договора за правна защита и съдействие, пропорционално върху уважената част от иска.

О С Ъ Ж Д А Застрахователно еднолично акционерно дружество „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД, ЕИК 000694286, със седалище и адрес на управление гр. София 1000, район Триадица, ул. „Позитано“ № 5, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд - Пловдив **сумата 1800 лева** *държавна такса* и сумата **123,75 лева** разноси по делото за изплащане на възнаграждение по приетата експертиза от бюджета на съда, пропорционално на уважената част от иска.

О С Ъ Ж Д А Г. Т. Т., ЕГН *****, с адрес ***, община ***, *** да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Застрахователно еднолично акционерно дружество „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД, ЕИК 000694286, със седалище и адрес на управление гр. София 1000, район Триадица, ул. „Позитано“ № 5, **сумата 308,44 лева** *разноси* по делото, пропорционално на отхвърлената част от иските.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ответника – Държавно предприятие „НАЦИОНАЛНА КОМПАНИЯ ЖЕЛЕЗОПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, ЕИК 130823243, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Княгиня Мария Луиза“ № 110.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____